

mit Standpunkt, der havde været nogen Grund til at behandle Sagen i Udvalg, men jeg kan for saa vidt være enig med det ærede Medlem, der talte, at efter det ny Folketingsvalg er der Grund til at behandle Sagen og se, hvor vidt de ny Medlemmer dele den Opfattelse, som Folketinget havde, da det sidst vedtog Forslaget. Jeg skal derfor ikke komme ind paa Bestemmelserne, hverken i § 2 eller § 4, som det ærede Medlem udtalte sig om. Naar det samme ærede Medlem mente, at det var en mindre Forbedring, kan jeg heller ikke dele den Opfattelse. Idet jeg altsaa gaar ud fra, at Sagen bliver henvist til et Udvalg, er det mit Haab, at man vil komme til et Resultat, der er i Overensstemmelse med, hvad jeg har udtalt. Det er i hvert Fald det, der vilde tilfredsstille mig mest.

J. C. Christensen: Heller ikke jeg skal opholde mig længe ved at tale om det foreliggende Lovforslag, jeg finder heller ikke nogen særlig Grund til at holde lange Taler om vore Standpunkter til et saadant Forslag, da vi tidligere klart have vist, hvilke Standpunkter vi staa paa i denne Henseende. Men nogle Ord vil jeg dog ledsage Forslaget med. Jeg vil da begynde med at gøre opmærksom paa, at samtlige Partier, der have haft med det Forslag at gøre, have alle været enige om en Ting, og den Ting, alle have været enige om, er, at en Grundlovsforandring er det for Tiden ikke muligt at opnåa. Den Vej er spærret, en Grundlovsforandring er der ingen Part, der tør tilraade. Naar man fra alle Sider er enig derom, og naar man dog ønsker at gøre noget ved det her foreliggende, dog ønsker at ordne Forholdene angaaende Valgfredsenes Inddeling — og det ønske vel alle Partier — her jeg ingen anden Vej at gaa end den at bøj sig for Grundlovens § 32. Enten man bøjer sig glad for den, som jeg gør, eller man bøjer sig mindre glad for den, som maatte andre ærede Medlemmer ville gøre, ser jeg ikke, der er nogen anden Vej at gaa end simpelthen at bøj sig for Grundlovens § 32 og søge den opfyldt. Og skal denne Grundlovens § 32 opfyldes, Paabudet om, at Antallet af Folketingsmændene skal være i et Forhold af omtrent 1 til 16,000 Indbyggere, er der ingen anden Vej at gaa end den, at man holder paa Lovforslaget om de 137 Kredse. Det har Folketinget tidligere holdt paa, vi have stemt om de 137 Kredse her flere Gange, vi have stemt om det her i Tinget, saa vidt jeg husker i Marts 1886, vi have stemt om det i Foraaret 1891, vi have stemt om det i 1892,

vi have alle Tider med stort Flertal vedtaget et Forslag om en Forøgelse af Kredsene op til 137, for at Grundlovens Bud kunde ske Fyldest. Det har ikke været Regeringens Standpunkt i tidligere Tid at gaa den Vej, jeg tror det er 8 Gange, Regeringen er kommen med Forslag om en mindre Forøgelse og en midlertidig Ordning o. desl. Folketinget har sat sig derimod, har sat sig imod dette Regeringens Standpunkt. Først i Samlingen 1890—91 bøjede efter mit Skøn Regeringen sig fuldt ud for Grundlovens Fordring og mødte med et Forslag om 137 Kredse, og dette Forslag vandt ogsaa Anerkendelse her i Tinget for at opfylde Grundlovens Bud i den Henseende, hvad Antallet af Kredse angik, og det samme Forslag har jo Regeringen stillet her igen, og atter stillet det i Landstinget. Men hvad har nu Landstinget gjort? Landstinget har forladt Regeringens Standpunkt, Landstinget har ikke alene sagt nej til Folketingets gentagne Afstemninger, men har ogsaa sagt nej til Regeringen og er gaaet ind paa denne Løsning, som her ligger for, en Slags midlertidig Løsning, som man siger; saa sender man denne Løsning, dette Lovforslag herved med 8 ny Kredse og en Omlægning af et Par Kredse med den Forklaring, at det er et Kompromis, og vi hørte jo af det ærede Medlem, som talte først her i Dag (God), at dette Forslag kom med en særlig Vægt herved, det kom her ikke alene med den Vægt, at det var vedtaget af Landstinget, men det havde end hderligere den forøgede Vægt, som laa der i, at det var et Kompromisforslag. Nu er det ikke ganske klart for mig, mellem hvilke Anstuelser det er, dette Kompromis har fundet Sted, thi det kan sikkert ikke kaldes noget Kompromisforslag mellem Folketingets Anstuelser og Regeringens, thi paa dette Punkt vare Regeringen og Folketinget jo enige i, at man skulde gaa til de 137 Kredse. Jeg forstaaer ikke rigtigt, hvori det Kompromis egentlig bestaar, mellem hvilke Anstuelser det egentlig er sluttet. Jeg kan til Nød forstaa, mellem hvilke Mænd det er sluttet, det kan jeg se paa, hvem der har stillet Forslaget i Landstinget, og hvem der har stemt derfor, men dette Kompromis, der saaledes ligger for her, kan man da i alt Fald sige rent og klart om, at det ikke opfylder Grundlovens Bud, og det antager jeg heller ingen i Virkeligheden vil paastaa, at det gør. Det er ikke en Opfyldelse af Grundlovens § 32; vil man opfylde Grundlovens § 32, saa maa man tage Skridtet helt ud og give de Kredse, som Grundloven fordrer. Dette her er ikke en Opfyldelse af Grundlovens Bud,